

1 SAMUEL

3-4

Samuels roeping als profeet en Israëls misplaatste vertrouwen op de ark.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/1-samuel/3-4

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Samuel en de tabernakel in Silo	3 min	4
2	Van Eli's priesterschap naar Samuel als profeet	4 min	5
3	Gods spreken en gehoorzaamheid aan Zijn woord	3 min	6
4	Samuel hoort een stem en gaat naar Eli	2 min	8
5	De lamp van God en het licht in Israël	4 min	9
6	God roept Samuel opnieuw	2 min	11
7	God kennen en Zijn stem herkennen	3 min	12
8	Eli herkent dat God Samuel roept	3 min	14
9	God verschijnt en kondigt Eli's oordeel aan	3 min	15
10	De trouwe priester: Zadok en Christus	3 min	17
11	Samuel vertelt Eli de harde boodschap	3 min	18
12	Ware profetie en de moderne profetenschool	4 min	20
13	De herstelbeweging en de vijfvoudige bediening	3 min	22
14	Gemeenten die apostelen en profeten willen	3 min	24

15	Wat iemand tot een apostel maakt	3 min	25
16	Israël erkent Samuel als betrouwbare profeet	4 min	27
17	Samuels rondgang en zijn terugkeer naar Rama	2 min	29
18	Kinderen afstaan voor het zendingswerk	2 min	30
19	Israëls ondoordachte oorlog en de ark	5 min	30
20	Bijgeloof en vertrouwen op heilige voorwerpen	3 min	33
21	Mythen over de kracht van de ark	2 min	34
22	De Filistijnen vrezen de ark en verslaan Israël	2 min	35
23	Het rampbericht en de dood van Eli	2 min	36
24	Ikabod en Gods blijvende aanwezigheid	3 min	38
	Om verder te lezen		40

1

Samuel en de tabernakel in Silo

We gaan naar 1 Samuel hoofdstuk 3. We zijn nog maar net begonnen met de kennismaking met de jongen Samuel. Hij werd geboren als gevolg van de gebeden van zijn moeder, die zij in hoofdstuk 1 tot God richtte. We krijgen parallelle beschrijvingen van de jongen Samuel en de jongens Hofni en Pinehas. Die waren waarschijnlijk niet echt jongens, maar mannen, waarschijnlijk minstens 25, zo niet 30 jaar oud. Ze dienden namelijk in het priesterschap als zonen van Eli, de hogepriester.

Samuel was een kleine jongen, nog maar net van de borst af, toen hij in de tabernakel in Silo kwam wonen, onder de zorg van Eli. Silo was in die tijd het centrum van de aanbidding voor het hele volk. Daar stond de tabernakel. Die had op enkele andere plaatsen gestaan en was natuurlijk tijdens de 40 jaar van omzwervingen meegetrokken. De tabernakel zoals die aan het einde van Exodus wordt beschreven, bestond misschien zelfs op dit moment al niet meer. Dit is namelijk bijna 500 jaar na de bouw van de oorspronkelijke tabernakel, en die was gemaakt van vergankelijke materialen. Voor bouwwerken van doek en leer die je afbreekt en opzet en afbreekt en opzet, zouden 500 jaar niet gemakkelijk te doorstaan zijn.

De kans is groot dat ze na de omzwervingen door de woestijn niet steeds de gordijnen en dergelijke zijn blijven vervangen wanneer die versleten raakten, maar waarschijnlijk een meer permanent bouwwerk hebben neergezet. We weten niet of dat waar is, maar we lezen hier in dit verhaal wel over deuren in plaats van gordijnen. Waarschijnlijk was er een stevig dak om bescherming te bieden tegen het weer, in plaats van alleen dekzeilen, zoals de tabernakel die had. Het kan zijn dat er bijna niets meer over was van de oorspronkelijke tabernakel die Mozes had gemaakt. Het wordt ons niet verteld, maar wat we wel zien, wekt de indruk van een meer permanent gebouw. En dat zou logisch zijn.

De tabernakel was gebouwd om mee rond te trekken. Het was een geprefabriceerd gebouw dat je vrij snel kon afbreken en weer in elkaar zetten en verplaatsen. Toen ze zich eenmaal in Kanaän hadden gevestigd, hoefden ze hem niet steeds te verplaatsen. Ze hebben dus misschien gedacht dat de tabernakel enigszins achterhaald was. Toen hij versleten raakte, hebben ze vast gewoon een ander soort bouwwerk gemaakt, waarschijnlijk iets permanenters. Maar niet helemaal permanent, want zelfs dit bouwwerk wordt uiteindelijk in de tijd van Samuel verwoest.

2

Van Eli's priesterschap naar Samuel als profeet

Maar we zien in die tijd in Silo deze twee stromingen in de bediening. We hebben de oude priester Eli en zijn zonen. De oude priester is geen slechte man. Hij is een vrome man, maar een zwakke vader. Zijn zonen zijn verdorven en hij houdt ze niet in bedwang. Ze bederven de aanbiddingsrituelen door meer dan hun rechtmatige aandeel te nemen van het vlees dat aan God wordt geofferd. Ook hebben ze seksuele omgang met de vrouwen die bij de ingang van de tabernakel dienden. Hoewel Eli hen daarvoor terechtwijst, doet hij niets om hen tegen te houden.

Terwijl er deze verdorvenheid in het priesterschap is, begint God op een nieuwe manier te werken door een profeet. Er waren vóór die tijd in de geschiedenis van Israël wel afzonderlijke personen geweest die profeteerden, maar Samuel is een nieuw type profeet. Hij is een profeet die leiding geeft aan het volk. Uiteindelijk stelt hij koningen aan en geeft hij de koningen raad. En gedurende de hele monarchie daarna zouden de koningen van Israël en Juda profeten hebben die hun raadgevers waren. Helaas kozen ze vaak profeten van Baäl of valse profeten, als de koningen daar nu eenmaal toe geneigd waren. Maar ze gingen er altijd van uit dat ze via de profeten raad moesten ontvangen van een gezag boven hen.

Samuel, die juist in dit hoofdstuk godsspraken begint te ontvangen, komt op om de oude orde te vervangen. We zouden dus kunnen zeggen dat een charismatische orde, met een begaafde profeet, de oude rituele orde van het priesterschap vervangt, waarin geestelijk leiderschap eenvoudigweg erfelijk is. Het is interessant dat dit gebeurt, want het gebeurt ongeveer op hetzelfde moment dat het politieke stelsel in Israël zich in

de tegenovergestelde richting ontwikkelt. Israël heeft charismatische leiders gehad in de politieke leiding, en ze zullen overgaan naar een meer erfelijke, monarchale politieke structuur.

Maar tegelijkertijd werd het erfelijke priesterschap in deze generatie toch verworpen, hoewel het hierna nooit helemaal werd afgeschaft en gedurende de hele geschiedenis van Israël bleef bestaan. Alle priesters stierven op dezelfde dag. Samuel is er dan als jonge man, als jonge profeet, als jonge Leviet, om die leegte op te vullen. Hij dient blijkbaar wel als priester. We lezen nergens dat hij als hogepriester diende. Het zou heel goed kunnen dat er in de tijd na de dood van Eli en zijn zonen geen hogepriester diende. Ik weet het eigenlijk niet. We lezen niet meteen over een andere.

Er waren echter nakomelingen van Eli, zoals zijn achterkleinzoon Abjathar, die in de tijd van David als hogepriester diende. We zien dus wel dat het priesterschap in een latere generatie werd voortgezet. Maar in de tijd van Samuel lijkt het erop dat het hele priesterschap onbezet raakte door de plotselinge dood van alle priesters die er waren. De enige overlevende was de zoon van Pinehas, die nog een baby was en geboren werd op precies de dag dat zijn vader stierf. Hij werd Ikabod genoemd, zoals we zullen zien, maar hij zou waarschijnlijk de volgende hogepriester worden, al zou hij nog een tijdje moeten wachten. Samuel is hier dus degene die zowel het politieke als het geestelijke leiderschap waarneemt. En hij was goed voor Israël. Hij was een man van de Geest. Maar over het begin van dat aspect van zijn leven lezen we in hoofdstuk 3. Hij is nog een jongen. We weten niet hoe oud, maar waarschijnlijk nog geen tiener. En in hoofdstuk 3, vers 1 staat:

3

Gods spreken en gehoorzaamheid aan Zijn woord

En de jonge Samuel diende de HEERE onder toezicht van Eli. Het woord van de HEERE was schaars in die dagen; er kwam geen visioen openbaar.

1 SAMUEL 3:1

Nu, bij de uitdrukking ‘het Woord van de HEERE’ zijn we geneigd aan het Woord van God te denken als de geschreven Schriften. Natuurlijk hadden ze in die dagen geen geschreven Schriften, behalve de wet. Maar daar wordt hier niet naar verwezen. Er staat niet dat de wet in die dagen schaars was. Er staat dat woorden van God schaars waren. God sprak niet zo vaak. Het Woord van de HEERE verwijst in dit geval niet naar de Schriften, maar naar God Die tot Zijn volk spreekt, tot Israël spreekt, zoals Hij dat had gedaan door Debora en daarvoor door anderen, zoals Mozes en Jozua.

Dat gebeurde nu niet veel. Dit is aan het einde van de periode van de richters, en het was in veel opzichten een heel verdorven tijd. Het priesterschap was verdorven, en dus communiceerde God gewoon niet veel met Israël, waarschijnlijk omdat ze niet luisterden. Ze luisterden niet naar Zijn wet, dus waarom zou Hij dan profetisch tot hen spreken?

Er zijn veel mensen die de Bijbel verwaarlozen, maar wel willen dat God hun bijzondere leiding geeft. Ze willen dat God hen bij al hun beslissingen op de een of andere mystieke manier door de Geest leidt. Maar over veel dingen heeft Hij al gesproken. Het staat in het Woord van God, het geschreven Woord, en dat verwaarlozen ze. En ze willen dat God blijft spreken, terwijl ze negeren wat Hij al heeft gezegd. Waarom zou Hij blijven spreken?

Ik heb mensen ontmoet die me vertelden dat ze niet gedoopt waren, hoewel ze al drie jaar gelovig waren. En ik heb hun gevraagd: ‘Nou, waarom heb je je dan niet eerder laten dopen?’ En dan zeggen ze: ‘Nou, ik heb gewoon gewacht tot God me daarin zou leiden.’ Wat verstaan ze onder Gods leiding? Is de Schrift niet genoeg? Is een gebod van God in de Bijbel niet genoeg leiding? Blijkbaar niet. God heeft Zijn wil over bepaalde dingen al duidelijk gemaakt. En als we geen aandacht schenken aan wat Hij tot nu toe heeft gezegd, zijn we geen goede rentmeesters van wat Hij ons tot nu toe heeft gegeven. Waarom zou Hij ons meer toevertrouwen? Waarom zou Hij nog meer spreken?

Pas wanneer we, denk ik, zo goed mogelijk gebruikmaken van wat God al heeft gezegd, kunnen we verwachten dat Hij nog iets meer zegt, als Hij meer te zeggen heeft. Maar als we verwaarlozen wat Hij al heeft gezegd, zal Hij niet veel spreken. En in dit geval

was Israël niet erg trouw in het naleven van de wet van God. Dus sprak God ook niet veel profetisch tot hen. Dat wordt bedoeld wanneer er staat:

In die tijd sprak de Heer maar zelden tot mensen. Er waren weinig openbaringen.

God liet niet in het openbaar profeten opstaan om tot het volk te spreken, maar dat zou veranderen in de persoon van Samuel.

4

Samuel hoort een stem en gaat naar Eli

Het gebeurde op zekere dag, toen Eli op zijn slaappleats lag — zijn ogen begonnen zwak te worden, zodat hij niet meer kon zien — en toen ook Samuel zich te slapen gelegd had, voordat de lamp van God gedoofd werd in de tempel van de HEERE, waar de ark van God was, dat de HEERE Samuel riep. En hij zei: Zie, hier ben ik. Hij snelde naar Eli en zei: Zie, hier ben ik, want u hebt mij geroepen. Maar die zei: Ik heb niet geroepen, ga terug en ga weer liggen. En hij ging weg en ging weer liggen.

1 SAMUEL 3:2-5

Nu staan hier verschillende aanwijzingen over het tijdstip waarop God tot hem sprak. Sommige daarvan hebben blijkbaar te maken met het tijdstip van de nacht. Andere lijken op een ruimere periode te slaan. Er staat bijvoorbeeld:

Het gebeurde toen Eli's ogen zo slecht waren geworden dat hij niet meer kon zien.

Met andere woorden, het ging om de periode van zijn leven, niet om het tijdstip van de nacht. Het was de levensfase waarin Eli oud was en blind begon te worden.

Omdat dat zo was, moest Samuel ongetwijfeld veel dingen voor Eli doen die Eli zelf had kunnen doen als hij niet blind was geweest. Hij was waarschijnlijk voor allerlei kleine dingen, eenvoudige klusjes, van Samuel afhankelijk. Misschien kon hij zelfs als hij 's nachts naar het toilet moest of iets dergelijks, niet gemakkelijk de weg vinden omdat

hij blind was. Hij kon Samuel op elk moment, overdag of 's nachts, moeten roepen om hem bij allerlei dingen te helpen. En dat is waarschijnlijk de reden waarom het wordt vermeld. Er lijkt namelijk geen andere directe reden te zijn om te vermelden dat Eli op dat moment blind was, aangezien het verhaal niet over Eli's blindheid gaat.

Maar toen hij een stem hoorde die hem riep, blijkbaar een mannenstem, nam Samuel aan dat Eli hem riep. Misschien vond hij dat helemaal niet vreemd. Misschien gebeurde dat voortdurend, omdat hij voor een blinde oudere man zorgde. En Samuel was een dienaar. Hij was daar om in de behoeften van de priesters te voorzien. Maar nadat ons is verteld dat het gebeurde toen Eli's ogen zo zwak waren geworden dat hij niet meer kon zien, wordt ook gezegd dat het was:

5

De lamp van God en het licht in Israël

Voordat de lamp van God uitging in de tabernakel van de Heer, waar de ark was. Deze bijzin heeft me altijd getroffen als een uitspraak die veel in zich bergt, al is het raadselachtig wat ermee wordt gezegd. Aan de ene kant zou het eenvoudig over het tijdstip van de nacht kunnen gaan: de olie in de lamp in de tabernakel begon op te raken. Ze zouden die 's morgens moeten bijvullen. De lamp was nog niet uitgegaan, dus het was nog niet helemaal ochtend. De nacht was nog niet helemaal voorbij, maar het was laat, misschien in de heel vroege ochtenduren. Misschien is dat wat ons wordt verteld.

Toch wordt het op zo'n manier vermeld dat je zou denken dat er niet zoveel bijzonderheden nodig zijn om alleen maar te zeggen dat het vroeg in de ochtend of laat in de nacht was. Er werd heel specifiek gezegd:

Voordat de lamp van de Heer uitging in de tabernakel.

Het klinkt bijna alsof het een dubbele betekenis heeft. Waarschijnlijk wordt ermee aangegeven dat het laat in de nacht is, voordat de olie in de lamp op was en moest worden bijgevuld. Maar 'de lamp van Israël' is eigenlijk een uitdrukking die een aantal keren wordt gebruikt in het verhaal van David.

Je herinnert je misschien uit het lezen van de boeken Samuel dat er momenten waren waarop Davids leven in gevaar was. Daarbij werd gezegd dat God de lamp van Israël niet liet uitgaan doordat David gedood werd. God bewaarde Davids leven, zodat de lamp van Israël niet zou uitgaan. Deze uitdrukking wordt een aantal keren in hetzelfde boek gebruikt, of in elk geval in 2 Samuel. Dat betekent dat de schrijver de uitdrukking ‘de lamp’ op meer dan alleen letterlijke manieren gebruikt. Davids bestaan, Davids leiderschap, was als een lamp in Israël die God niet voortijdig liet uitgaan. Daarom hield Hij David in leven wanneer hij in gevaar was, en dat gebeurde bij veel gelegenheden.

De schrijver heeft hier misschien ook iets in die richting in gedachten. Daarom heb ik het altijd nogal intrigerend en raadselachtig gevonden. Ik weet niet precies wat hij zegt, behalve dat hij het woord ‘lamp’ misschien gebruikt om aan te geven dat Israël het licht van God had gehad, maar dat het zwakker werd. Het was op dat moment bijna uitgegaan. Wanneer het priesterschap zo verdorven is dat God hen allemaal op één dag moet uitroeien en niemand in leven moet laten, betekent dat dat de toestand tot een behoorlijk dieptepunt is gedaald. En God had, vooruitlopend op dat dieptepunt, een paar jaar eerder een jongetje geboren laten worden, zodat Hij er iets beters voor in de plaats kon laten opkomen, omdat de lamp van Israël bijna was uitgegaan.

Het werd donker in Israël. Als Samuel op dat moment niet geroepen was, zou het misschien nog maar heel kort hebben geduurd voordat de lamp helemaal was uitgegaan. Dan zou er geen licht zijn geweest, geen geestelijk leiderschap voor Israël. Maar door Samuel werd David uiteindelijk natuurlijk koning, en hij werd de lamp van Israël.

Ik heb bij het lezen altijd het gevoel gehad dat dit ons meer zegt dan alleen dat het laat in de nacht was en dat er nieuwe olie in de lamp moest worden gedaan. Dat was elke ochtend nodig om die brandend te houden. Of mijn intuïtie hierover enig gezag heeft, weet ik niet. Zoals ik al zei, er zou gewoon kunnen staan: ‘Heel vroeg in de ochtend.’ Maar in plaats daarvan staat het er op deze lange, uitgesponnen manier:

Voordat de lamp van God uitging in de tabernakel van de Heer, waar de ark van God stond.

Het is alsof de ark van God er wel was, maar God bijna niet meer. Maar voordat Hij het helemaal opgaf, sprak Hij op profetische wijze tot een nieuwe, toekomstige leider.

6

God roept Samuel opnieuw

Het derde wat over het tijdstip wordt gezegd, is dat het gebeurde terwijl Samuel was gaan liggen om te slapen. Het is dus wanneer Eli's ogen zwak waren geworden, voordat de lamp was uitgegaan, en terwijl Samuel sliep, of in elk geval lag. Er staat niet dat hij sliep. Er staat dat hij lag. De woorden 'to sleep' stonden in de Engelse vertaling cursief. Dat betekent dat ze niet in het Hebreeuws staan.

Op dat moment riep de Heere Samuel, blijkbaar door gewoon zijn naam te roepen, want God wordt niet geciteerd. Er staat alleen dat Hij Samuel riep. En Samuel zegt:

Hier ben ik.

We lezen dat hij naar Eli toe rende. Hij zei:

Het gebeurde op zekere dag, toen Eli op zijn slaapplaats lag — zijn ogen begonnen zwak te worden, zodat hij niet meer kon zien — en toen ook Samuel zich te slapen gelegd had, voordat de lamp van God gedoofd werd in de tempel van de HEERE, waar de ark van God was, dat de HEERE Samuel riep. En hij zei: Zie, hier ben ik. Hij snelde naar Eli en zei: Zie, hier ben ik, want u hebt mij geroepen. Maar die zei: Ik heb niet geroepen, ga terug en ga weer liggen. En hij ging weg en ging weer liggen.

1 SAMUEL 3:2-5

Eli dacht dat de jongen gewoon een droom of een hallucinatie had gehad of dingen hoorde die er niet waren. En misschien was hij een beetje humeurig omdat hij midden in de nacht wakker werd gemaakt. Hij zei alleen maar:

Nee, nee, nee, ik heb je niet geroepen. Ga maar weer liggen.

En hij ging weer liggen.

En Jahweh riep opnieuw:

Samuel!

Dus Samuel stond op, ging naar Eli en zei:

Hier ben ik, want je hebt me geroepen.

En hij antwoordde:

Ik heb je niet geroepen, mijn jongen. Ga maar weer liggen.

Hier wordt ons tussendoor verteld:

7

God kennen en Zijn stem herkennen

Nu kende Samuel de HEERE nog niet; het woord van de HEERE was nog niet aan hem geopenbaard.

1 SAMUEL 3:7

Dat wil zeggen dat hij nog geen openbaringen van Jahweh had ontvangen. Hij kende de theologie. Hij wist Wie Jahweh was. Hij diende in de tabernakel. Hij wist van Jahweh, maar hij kende Hem niet door persoonlijke openbaring. Dat is duidelijk een belangrijk onderdeel van het kennen van Jahweh, anders zou het niet zo vaak worden genoemd. Over de zonen van Eli wordt ons verteld dat zij Jahweh niet kenden. In hoofdstuk 2, vers 12:

De zonen van Eli echter waren verdorven mannen; zij kenden de HEERE niet.

1 SAMUEL 2:12

Nogmaals, waarschijnlijk mankeerde er niets aan hun theologische overtuigingen over God, maar zij kenden Hem niet. Hetzelfde gold op dat moment voor Samuel, al was hij te jong om door dat gebrek aan kennis verdorven te zijn geraakt. De zonen van Eli waren in elk geval al volwassen geworden zonder God te kennen en hadden ruimschoots de tijd gekregen om verdorven te worden. Samuel kreeg daar de kans niet voor, omdat God Zich aan hem openbaarde toen hij jong was. Er staat:

Ook had de Heer nog niet tot hem gesproken.

Dus hij kende de stem van God nog niet.

Ik heb me altijd afgevraagd hoe profeten weten dat het God is Die tot hen spreekt. Ik heb nooit geprofeteerd. Ik ben geen profeet. Mensen hebben me gevraagd: ‘Hoe wisten de profeten dat het God was?’ Ik moet zeggen dat ik me dat zelf ook heb afgevraagd. Ik weet het antwoord niet. Als ik een profeet was, zou ik het misschien weten. Maar zelfs dan zou ik het misschien niet kunnen uitleggen. Als je iets in je geest hoort en je weet dat het God is, weet ik niet zeker hoe je iemand anders zou kunnen uitleggen hoe je dat weet.

Ik heb beslist woorden van de Heere ontvangen waarvan ik wist dat ze van God kwamen. Het waren geen profetieën die ik aan iemand anders zou doorgeven. Het waren gewoon momenten waarop God tot mij sprak over iets wat mijzelf betrof. Dat is niet bijzonder vaak gebeurd. Het is vaak genoeg gebeurd om te weten dat God weet waar ik woon en waar Hij me kan vinden als Hij me iets wil vertellen. Maar het waren gelegenheden waarbij God daadwerkelijk iets tegen me zei waarvan ik wist dat het God was. En in veel gevallen werd later via onafhankelijke bronnen bevestigd dat het God was. Maar ik zou je niet kunnen vertellen hoe ik het wist. Er zijn momenten waarop je gewoon weet dat God je ergens van overtuigt. God zegt iets tegen je. Je weet gewoon dat het de Heere is. Maar dat zou je niet weten als het nog nooit was gebeurd.

Samuel had dat nog nooit eerder meegemaakt. Uiteindelijk werd hij een profeet van God die de stem van God kende. Je raakt vertrouwd met de stem van God door God Zelf te leren kennen. Dat is wat Samuel uiteindelijk deed. Hij leefde dicht bij God. Hij hoorde vaak van God. Hij herkende Gods stem zoals iemand de stem van zijn vader of moeder of van een vriend zou herkennen wanneer hij die persoon kent en die stem

vaak heeft gehoord. Maar op dat moment was de stem van God Samuel onbekend. Dat zou gaan veranderen, maar dat vertelt ons waarom hij niet herkende dat dit Gods stem was die tot hem sprak.

8

Eli herkent dat God Samuel roept

Ik heb een vriend die inmiddels bij de Heere is, maar hij sprak altijd op een interessante manier over dit verhaal. Hij vergeleek Eli met de institutionele kerk, die geestelijk sliep, en Samuel met een krachtiger geestelijke beweging onder bepaalde mensen in de kerk. Die kwamen vaak met een woord van God om tot de leiding van de institutionele kerk te spreken. De kerk wil gewoon slapen. Ze willen het profetische woord niet horen. Ze zeggen alleen maar: ‘Ga jij maar met God praten. Ga jij maar zeggen: “Spreek, HEERE, want Uw dienaar luistert.” Laat mij maar slapen.’

Mijn vriend zag dat als een vergelijking met hoe de kerk soms is. De kerk vindt het wel goed om gewoon de machinerie draaiende te houden, de religieuze machinerie. Als God via geestelijk begaafde mensen een nieuwe openbaring wil inbrengen, dan is die geestelijk begaafde persoon wakker, hoort van God en heeft een woord van de Heere. De leiding vindt het vaak wel goed om gewoon door te slapen. Ze zeggen: ‘O, hoor jij van God? Fijn voor je. Ga maar naar God luisteren. Maar ik wil slapen. Stoor me niet in mijn slaap.’

Zo was Eli, want de Heere riep Samuel opnieuw, voor de derde keer, in vers 8:

Toen riep de HEERE Samuel opnieuw, voor de derde keer, en hij stond op, ging naar Eli en zei: Zie, hier ben ik, want u hebt mij geroepen. Toen begreep Eli dat de HEERE de jongen riep.

1 SAMUEL 3:8

Nu was Eli, vergeet dat niet, de hogepriester. Hij was als volwassene elk jaar van zijn leven in het heilige der heiligen geweest. Inmiddels is hij een oude man. Hij was in de onmiddellijke tegenwoordigheid van God geweest zoals geen enkele andere Israëliet dat in die dagen kon zijn. Want alleen de hogepriester mocht op de Grote Verzoendag

het heilige der heiligen binnengaan. Hij wist dus iets van de Heere. Hij kende de Heere persoonlijk. Hij was geen volmaakte priester geweest, maar hij kende de Heere, in tegenstelling tot zijn zonen en in tegenstelling tot Samuel vóór dit moment.

Er staat dat Eli herkende dat het de Heere was Die tot de jongen sprak. Dat is de Heere Die ik ken. Hij spreekt nu met deze jongeman. Dus zei hij:

Samuel, ga maar liggen, en als Hij je roept, moet je zeggen: Spreek, Jahweh, Uw dienaar luistert.

Dus ging Samuel naar zijn plaats en ging liggen. Waarschijnlijk ging hij niet slapen, maar lag hij gewoon te wachten tot hij die stem weer zou horen. En hij werd niet teleurgesteld.

9

God verschijnt en kondigt Eli's oordeel aan

Toen kwam de HEERE en bleef daar staan; en Hij riep zoals de andere keren: Samuel, Samuel! En Samuel zei: Spreek, want Uw dienaar luistert.

1 SAMUEL 3:10

Nu lezen we hier over de Godsspraak die hij ontvangt, maar mogelijk was er meer dan een Godsspraak. Mogelijk was er een visioen, of zelfs een theofanie, want er staat dat de Heere kwam, daar ging staan en hem riep. Dat wil zeggen, er staat niet alleen dat de stem van God vanuit de hemel tot hem kwam, maar blijkbaar kwam God naast hem staan. Al zou dat ook beeldspraak kunnen zijn: je zou kunnen zeggen dat God onzichtbaar in zijn nabijheid stond. Maar omdat er in het Oude Testament theofanieën en visioenen waren waarbij mensen visioenen van God zagen of God Zelf in een menselijke gedaante zagen, is er geen reden om dat hier uit te sluiten. Het is mogelijk dat God zichtbaar aanwezig was en met hem sprak. Zo niet, dan kwam het woord van de Heere op een andere manier tot Samuel.

Er staat:

De HEERE zei tegen Samuel: Zie, Ik ga iets doen in Israël waarvan bij ieder die het hoort, de beide oren zullen tuiten.

1 SAMUEL 3:11

Iedereens oren, allebei, zullen ervan gaan tintelen wanneer ze het horen. Het zal, met andere woorden, schokkend zijn om te horen.

Op die dag zal Ik over Eli alles gestand doen wat Ik tegen zijn huis gesproken heb, van het begin tot het einde. Want Ik heb hem bekendgemaakt dat Ik over zijn huis voor eeuwig gericht zal oefenen, omwille van de ongerechtigheid die hij geweten heeft; want toen zijn zonen zich vervloekt gemaakt hebben, heeft hij hen niet eens zuur aangekeken. En daarom heb Ik het huis van Eli gezworen: De ongerechtigheid van het huis van Eli zal in eeuwigheid niet verzoend worden door slachtoffer of door graanoffer!

1 SAMUEL 3:12-14

Daar eindigt de boodschap. In zekere zin hoorde Samuel dus niets wat een profeet niet al eerder tegen Eli had gezegd. In hoofdstuk 2 was er een profeet, een man van God, naar Eli toe gekomen. Hij had hem de boodschap gegeven dat God zijn huis zou oordelen, een einde zou maken aan die lijn van het priesterschap en zijn beide zonen, Hofni en Pinehas, op één dag zou doden.

Nu werd dit eigenlijk pas vervuld in de tijd van Salomo. Hofni en Pinehas werden kort na deze voorspelling op één dag gedood, maar aan de lijn van Eli kwam pas een einde toen Salomo Abjathar, de achterkleinzoon van Eli, uit zijn ambt zette en Zadok als hogepriester in zijn plaats aanstelde. Dat had de man van God voorspeld toen hij hierover met Eli sprak: dat Hij een rechtvaardiger priester in zijn plaats zou stellen, in hoofdstuk 2.

In hoofdstuk 2, vers 35, had de man van God tegen Eli gezegd:

10

De trouwe priester: Zadok en Christus

Ik zal voor Mij een trouwe priester doen opstaan; die zal doen zoals het in Mijn hart en Mijn ziel is. Voor hem zal Ik een blijvend huis bouwen, en hij zal alle dagen voor de ogen van Mijn gezalfde wandelen.

1 SAMUEL 2:35

Nu, die woorden:

Hij zal voor altijd in dienst staan van degene die Ik heb gezalfd.

betekenen eenvoudig dat zolang het priesterschap voortduurt, deze nieuwe priester en zijn nakomelingen als priesters voor Gods aangezicht zullen wandelen. Zij zullen voor Gods aangezicht staan in plaats van het huis van Eli.

Zoals ik natuurlijk al zei toen we hoofdstuk 2 bekeken, zou je kunnen denken dat hij naar Samuel verwijst. Want de boeken van Samuel verwijzen eigenlijk nergens naar de vervulling hiervan. Het lijkt er wel op dat Samuel degene is die naar voren komt, en hij lijkt ook als priester te dienen. Je zou dus voorlopig kunnen denken dat Samuel de rechtvaardige priester is die in plaats van Eli naar Gods wil zou handelen.

Maar Samuels nakomelingen wandelden niet voor eeuwig als priesters. Zijn eigen zonen waren verdorven, net als de zonen van Eli, en vervulden waarschijnlijk geen priesterlijke taken. Hij had hen tot richters aangesteld, maar in die functie waren ze verdorven. Uiteindelijk werden ze natuurlijk uit hun functie gezet, omdat koning Saul aan de macht kwam in plaats van de richters.

Het priesterschap van Samuel is dus niet wat hier wordt bedoeld. Vrijwel zeker wordt het priesterschap van Zadok bedoeld, want dat kwam in de plaats van Abjathar. Ik geloof dat het in 1 Koningen hoofdstuk 2 staat. Daar wordt verteld hoe Salomo

Abjathar, de laatste priester uit het geslacht van Eli, uit zijn ambt zette en Zadok, die een rechtvaardige priester was, in zijn plaats aanstelde. Het priesterschap van Zadok bleef daarna blijvend bestaan.

Men denkt dat het woord ‘Sadduceeën’ verwant is aan het woord ‘Zadok’. De Sadduceeën waren de partij waartoe vooral de priesters behoorden. In de tijd van Jezus hoefde je geen priester te zijn om een Sadduceeër te zijn. Je hoefde alleen maar dezelfde opvattingen te hebben. Het was meer een geloofsrichting, maar het was de partij van de priesters. Sommige geleerden menen dat het woord ‘Sadduceeër’ is afgeleid van de stam ‘Zadok’. Dat zou dan de rechtvaardige priester zijn, hoewel de Sadduceeën zelf niet bepaald rechtvaardig waren.

Het is duidelijk dat God een rechtvaardige Priester heeft doen opstaan Die voor eeuwig voor Zijn aangezicht wandelde, in Christus, de Hogepriester. Er zou dus als het ware een tweede doorkijkje kunnen zijn naar die verre toekomst. Niet alleen zou Abjathar door Zadok worden vervangen, maar uiteindelijk zou zelfs het priesterschap van Zadok door Jezus worden vervangen, en Hij zou voor eeuwig voor Gods aangezicht wandelen. Dus misschien zit er meer dan één betekenislaag in die voorspelling.

Maar wat God nu tegen Samuel zegt, is dat deze dingen die Hij tegen Eli heeft gezegd, gaan gebeuren. Dus Hij bevestigt eigenlijk alleen maar wat een andere man profetisch had gezegd. En het zou zo gebeuren dat de oren van iedereen in Israël zouden suizen, zouden tintelen wanneer ze ervan hoorden. Het zou een pittig nieuwtje zijn.

Nu vers 15:

11

Samuel vertelt Eli de harde boodschap

Samuel nu bleef tot aan de morgen liggen; toen deed hij de deuren van het huis van de HEERE open. Samuel was bevreesd dit visioen aan Eli te vertellen.

1 SAMUEL 3:15

Dat was blijkbaar zijn dagelijkse taak in de ochtend, de deuren opendoen. Maar let erop dat het geen voorhangsel is. Het is geen tabernakel met een gordijn. Er zijn blijkbaar stevige deuren, waarschijnlijk ook een stevig gebouw. Dus hij deed de deuren van het huis van de HEERE open.

Arme jongen. Hij heeft een woord dat de man veroordeelt die zoiets als zijn pleegvader is geworden. Een man die een goed mens is en waarschijnlijk goed voor Samuel is geweest. Maar het is een heel hard woord, waarvan hij wist dat het niet gemakkelijk over te brengen zou zijn. Dus dit is de eerste proef die moet uitwijzen of Samuel geschikt is om een profeet voor Israël te zijn. Zal hij een hard woord kunnen overbrengen, een woord dat hij liever niet zou geven? Daarin wordt hij op de proef gesteld, zoals we in vers 16 zien. Eli riep Samuel en zei: 'Samuel, mijn zoon.' Hij antwoordde: 'Hier ben ik.'

En hij zei: Wat is het woord dat Hij tot je gesproken heeft? Houd het toch niet voor mij verborgen. God mag zó en nog veel erger met je doen als je ook maar één woord voor mij verborgen houdt van al de woorden die Hij tot je gesproken heeft!

1 SAMUEL 3:17

Dit was eerlijk gezegd wel een beetje intimiderend, om een vloek over Samuel uit te spreken als hij iets zou verzwijgen. Het lijkt duidelijk dat Eli vermoedde dat deze profetie iets met hem te maken zou hebben. De meest recente profetie was tenslotte over hem en zijn huis gegaan. En hij was duidelijk nieuwsgierig of dit verdere informatie in die richting was. En dat was het. Het is eerder een herhaling van dezelfde informatie. Maar Eli wilde er geen genoegen mee nemen dat hij het niet te horen kreeg. Ook al voelde Samuel zich er niet prettig bij om het over te brengen, Eli zet hem onder druk. Hij zegt:

Laat de Heer je zwaar straffen als je me niet alles vertelt.

De beslissing daarover had waarschijnlijk aan Samuel overgelaten moeten worden. Maar de jongen wordt op deze manier geïntimideerd.

Toen maakte Samuel hem al die woorden bekend en hield ze niet voor hem verborgen. En Eli zei: Hij is de HEERE; laat Hij doen wat goed is in Zijn ogen.

1 SAMUEL 3:18

Of:

Laat Hij maar doen wat Hij goed vindt.

Dit lijkt erg op wat Maria zei toen de engel haar vertelde dat ze een zoon zou krijgen. Ze zegt:

Maria zei: Zie, de dienaressen van de Heere, laat met mij geschieden overeenkomstig uw woord. En de engel ging van haar weg.

LUKAS 1:38

In sommige opzichten zal het een voorrecht voor haar zijn, maar in sommige opzichten zal het moeilijk zijn. Maar ze zegt gewoon: 'Ik ben Gods dienaressen, dus wat Hij ook zegt, het is goed.' En Eli berustte erin. Hij zei: 'Als dat is wat de Heere zegt, dan zal Hij, denk ik, moeten doen wat Hij gaat doen.'

12

Ware profetie en de moderne profetenschool

En Samuel werd groot. De HEERE was met hem en liet niet een van al Zijn woorden on vervuld.

1 SAMUEL 3:19

Een uitdrukking die blijkbaar betekent dat Samuel van tijd tot tijd namens de HEERE sprak, waarschijnlijk zelfs voorspellend, zoals profeten vaak deden. En zijn woorden vielen niet op de grond. Dat betekent dat ze hun doel niet misten. [Vertalersnoot: de Engelse Bijbelvertaling gebruikt hier het beeld van woorden die niet op de grond vallen. De hierboven aangehaalde Nederlandse vertaling geeft dit weer met 'liet niet een van al Zijn woorden onvervuld'.] Het beeld is waarschijnlijk dat van schieten op een doelwit. Als je geen goede schutter bent, kan de pijl de grond raken voordat hij het doelwit in de verte bereikt, en dan treft hij geen doel. Maar Samuels woorden waren altijd raak. Ze troffen als het ware altijd de roos. Ze vielen nooit op de grond, ze kwamen altijd uit. Met andere woorden, bij het profeteren had hij een volmaakt resultaat.

Dat was werkelijk wat er werd vereist van een man die in de Bijbel als profeet zou worden beschouwd. Een ware profeet moest bij het profeteren een volmaakt resultaat hebben. Als zij in de Naam van de HEERE spraken en het gebeurde niet, werden zij als een valse profeet beschouwd, volgens Deuteronomium hoofdstuk 18, vers 19 en verder. Dus een ware profeet is niet iemand die maar wat met profeteren experimenteert en het de ene keer goed heeft en de andere keer niet. Een ware profeet is niet iemand die geleidelijk leert er beter in te worden.

In de jaren negentig ontstond er in bepaalde charismatische kringen een beweging die de Nieuwe Profetische Beweging werd genoemd. Daar zijn tot op de dag van vandaag nog overblijfselen van. Het was een beweging die zei dat God in deze laatste dagen weer profeten aan de gemeente geeft. Dus werd er een profetenschool opgericht, en mensen die het gevoel hadden dat ze profeet wilden worden, werden aangemoedigd om dat te doen. Ze kwamen naar deze gemeente in Kansas City en profeteerden daar, en ze gingen naar de Profetenschool. Maar ze hadden niet altijd gelijk. Sterker nog, ze hadden het in hun profetieën maar heel zelden bij het rechte eind.

Maar dat werd niet als al te ontmoedigend beschouwd. Het waren babyprofeten, werd ons verteld. Het officiële standpunt was dat een profeet niet honderd procent gelijk hoeft te hebben zolang hij nog leert. Ze moeten het leren. Ik herinner me dat ik lectuur van deze specifieke bediening las, en die was heel populair. Het was in charismatische kringen een landelijk bekende bediening. Mensen uit het hele land, uit de hele wereld, gingen naar deze bediening om aan deze profetenschool deel te nemen.

Maar in hun materiaal stond dat sommige profeten het maar in tien procent van de gevallen bij het rechte eind hebben. Sommigen in vijftig procent van de gevallen. Ze zeiden dat ze er geen hadden die het in honderd procent van de gevallen bij het rechte eind hadden, maar een babyprofeet moet groeien in zijn gave. Blijkbaar heeft God dat nooit geweten, want Samuel was een babyprofeet, en hij had vanaf het begin honderd procent gelijk. Want dat was wat hem als profeet bevestigde. Dat was wat hem als profeet gezag verleende. Als iemand in tien procent van de gevallen gelijk heeft wanneer hij profeteert: ik beweer niet eens dat ik een profeet ben, en ik heb waarschijnlijk ook in tien procent van de gevallen gelijk als ik dingen voorspel. Tien procent is een behoorlijk laag slagingspercentage. Zelfs vijftig procent: iemand die geen profetische vermogens heeft, zou in vijftig procent van de gevallen gelijk kunnen hebben als hij opmerkzaam is. Dit is geen geestelijke gave. Profetie is een geestelijke gave, en de gave van de Heilige Geest is, als het een echte gave is, authentiek en werkelijk en waar. Die zal haar doel niet missen.

Wat duidelijk is, is dat degenen die zo over de gave van profetie spraken, gewoon wanhopig op zoek waren naar profeten, en die hadden ze niet. Dus verlaagden ze de eisen aan wat een profeet kon zijn, zodat ze er toch een paar konden hebben.

13

De herstelbeweging en de vijfvoudige bediening

Dit maakt deel uit van een grotere beweging die je kunt tegenkomen als je in de juiste kringen bevindt. Die bestaat al sinds de jaren veertig. Het begon met wat de Latter Rain-beweging wordt genoemd, maar het wordt ook de herstelbeweging

genoemd. Je hoort heel, heel vaak invloedrijke leraren, vooral in charismatische kringen, spreken over hoe God de vijfvoudige bediening uit Efeze hoofdstuk 4 in de gemeente herstelt. Vers 11 zegt:

En Hij heeft sommigen gegeven als apostelen, anderen als profeten, weer anderen als evangelisten en nog weer anderen als herders en leraars,

EFEZE 4:11

De leer van deze groep is dat na de tijd van de apostelen de vervolgingen onder de keizers zo ongeveer alle charismatische leiders van de gemeente die er in de eerste eeuw waren, hebben uitgeroeid. De boom van het Koninkrijk van God werd als het ware tot een stronk omgehakt, en die bleef dood, zoals die stronk in de droom van Nebukadnezar met een band eromheen die verhinderde dat hij zich herstelde. Hij bleef eeuwenlang dood.

Toen begon God, zeggen ze, in de laatste dagen te herstellen, en Hij gaat de vijfvoudige bediening herstellen. Want, zeggen ze, de gemeente in de laatste dagen moet weer worden wat ze in de eerste eeuw was. Dus moet God apostelen en profeten, evangelisten, herders en leraren herstellen. Ze zeiden dat Hij het in omgekeerde volgorde doet: dat Hij lang geleden, in de Reformatie, de herders en leraren al heeft hersteld. En daarna de evangelisten in de negentiende en twintigste eeuw, de evangelisten van grote evangelisatiecampagnes en zendelingen en dat soort dingen. God herstelt evangelisten. Ze zeiden dat Hij nu profeten herstelt, en uiteindelijk zal Hij apostelen herstellen.

In de jaren negentig zeiden ze zelfs: dit is het decennium waarin God de profetische bediening herstelt. Ze dachten dat we in het jaar tweeduizend de apostelen zouden zien verschijnen, en dan zou God de vijfvoudige bediening hebben hersteld. In bepaalde kringen zul je dit soort uitspraken veel horen.

Om te beginnen zijn de uitgangspunten ervan niet Bijbels. De Bijbel spreekt nergens over God Die in de laatste dagen de vijfvoudige bediening herstelt. Maar wat hier bijzonder verontrustend aan was, is de manier waarop de menselijke natuur op deze leer reageerde. Gemeenten die voorop wilden lopen in wat God aan het doen is, wilden

de nieuwe beweging van God niet missen. Ze wilden er zeker van zijn dat ze gelijke tred hielden met wat God deed. Ze begonnen het gevoel te krijgen dat de normale gemeente van de eenentwintigste eeuw alle vijf de bedieningen moet hebben. Ze moeten apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraren hebben.

14

Gemeenten die apostelen en profeten willen

Ik heb een paar jaar een doopsgezinde gemeente bezocht. Ik werd er erg ontevreden over, in de eerste plaats niet omdat die doopsgezind was, maar omdat het een charismatische doopsgezinde gemeente was die in deze beweging meeding. Ze waren heel naïef, omdat ze hun hele leven doopsgezind waren geweest. Ze kwamen veel later dan ik in de charismatische beweging terecht, ongeveer twintig jaar later dan ik. Ze raakten betrokken bij de herderschapsbeweging, ongeveer vijftien jaar nadat die al was ontmaskerd. Alles waar wij in de jaren zeventig bij betrokken raakten, daar raakten zij in de jaren negentig bij betrokken, omdat het voor hen allemaal nieuw en fris was.

Het is net als toen ik in de jaren zeventig voor het eerst in de Geest gedoopt werd. Ik raakte betrokken bij Kenneth Hagin en de Word of Faith-beweging en dat soort dingen, omdat het allemaal nieuw was; het leek echt. Ik bevond me op onbekend terrein in mijn geestelijk leven. Alles leek echt, totdat je het onderzocht en ontdekte dat het niet echt was.

Zo waren deze mensen. Ze waren ouder dan ik, mensen die conservatief doopsgezind waren opgevoed, maar ze hadden de dingen van de Geest ontdekt, en ze vielen regelrecht voor dit hele herstelgebeuren. Ze waren zo typerend voor wat ik heb gezien in veel gemeenten die dit doen. Ze moesten in hun eigen midden een apostel, een profeet, een evangelist, een herder, een leraar vinden, anders waren ze geen gemeente die vooropliep. Ze wilden zo wanhopig een gemeente zijn die aan de norm voldeed, dat ze de eisen voor al deze dingen verlaagden.

De voorganger werd een apostel genoemd; een andere man werd een profeet genoemd. Maar de man die een profeet werd genoemd, had niet de kenmerken waaraan de Bijbel een profeet zou herkennen, en de voorganger had helemaal niets waarop hij zijn aanspraak op het apostelschap kon baseren. Maar ze konden de gedachte niet verdragen dat ze onder de norm zaten. En als je wordt voorgehouden dat de gemeente zoals God die in de laatste dagen wil hebben, de volledige vijfvoudige bediening zal hebben, dan moet je óf de vernedering verdragen dat je onder de norm zit, óf jezelf ervan overtuigen dat wat je wel hebt, daaraan beantwoordt. Maar om dat te doen, moet je lagere eisen stellen aan die bedieningen. Natuurlijk heb je daar niemand die als profeet honderd procent nauwkeurig is. Dus redeneer je dat de man die het vaakst profeteert, een profeet is, zolang niet kan worden aangetoond dat hij het voortdurend mis heeft. Zolang de voorganger iets doet dat ook maar lijkt op iets wat de apostelen deden, wat dan ook, zoals prediken, is hij een apostel. Of hij houdt toezicht op een paar andere zustergemeenten.

Dat gold voor deze voorganger. Ik heb echt met hem aan tafel gezeten tijdens de lunch en hem heel, heel vaak kritisch bevraagd. Na een tijdje mocht hij me niet meer, maar hij wilde ook niet dat ik wegging. Hij wilde dat ik de leraar in de gemeente werd, omdat ze er geen hadden. Hij kon geen onderwijs geven. Hij bleef me smeken om de leraar in de gemeente te worden, want ze hadden een apostel en een profeet. Ze hadden een leraar nodig. Hij dacht dat ik in de gemeente de beste man voor die taak zou zijn. Maar ik zei tegen hem dat ik daar niet in mee kon gaan, omdat ik niet geloofde in wat hij nastreefde.

15

Wat iemand tot een apostel maakt

Ik zei: 'Waarom zeg je bijvoorbeeld dat je een apostel bent?' Ik weet niet of iemand hem dat ooit eerder had gevraagd. Ik zei: 'Je zegt dat je een apostel bent. Waarom zeg je dat je een apostel bent?'

Hij zei: 'Nou, ik doe een soort apostolisch werk.'

Ik zei: 'Wat bedoel je?'

Hij zei: ‘Nou, er zijn gemeenten waar ik naartoe reis. Ik trek rond, ik houd toezicht, en ze roepen me erbij als er moeilijkheden zijn en dat soort dingen.’

Ik zei: ‘Is dat niet hetzelfde als een toezichthouder binnen een kerkgenootschap? Noem je dat een apostel? Hebben niet alle kerkgenootschappen op hun hoofdkantoor mannen die dat doen? Als er een gemeente is die een probleem heeft, sturen ze iemand vanuit het hoofdkantoor. Dat is niet wat iemand tot een apostel maakt.’

Je wordt geen apostel door apostolisch werk op je te nemen. Een apostel betekent iemand die gezonden is. Je wordt een apostel doordat je gezonden wordt. Als je niet gezonden bent, kun je alles doen wat een apostel doet, en ben je geen apostel. Filippus, de evangelist, deed alles wat de apostelen deden. Hij stichtte gemeenten. Hij deed wonderen. Hij predikte het Evangelie. Filippus wordt de evangelist genoemd, niet de apostel. Hij deed apostolisch werk, maar hij was geen apostel. Waarom? Hij was niet door Christus gezonden om apostel te zijn.

Maar deze gemeente had een apostel nodig om voorop te lopen, en dus kwam de voorganger daar van iedereen die ze hadden het dichtst bij in de buurt. Hij deed iets dat een beetje leek op wat apostelen doen. Hij loste moeilijkheden op in gemeenten die problemen hadden, en daarom noemde hij zichzelf een apostel. Met het woord ‘profeet’ deden ze hetzelfde. Eerlijk gezegd vond ik het walgelijk. Het getuigde van zo weinig integriteit in het gebruik van het Woord van God om te zeggen: ‘Zo willen we dat onze gemeente gezien wordt. Dus gaan we de definities uit de Schrift veranderen. We gaan alles in de Bijbel veranderen om het te laten lijken alsof we zijn wat we horen te zijn.’

Ik zou liever zeggen: ‘Het lijkt erop dat we niet aan de Bijbelse beschrijving beantwoorden. Wat is er mis met ons?’ Maar sommige mensen vinden dat te moeilijk om te verdragen, en dus veranderen ze de dingen gewoon.

In de Bijbel liet God geen van de woorden van een profeet ter aarde vallen. Als hij namens God sprak, in de Naam van God, waren zijn woorden waar. Niet in tien procent van de gevallen, niet af en toe, niet dat hij tijdens het leren een foutmarge mocht hebben. Hier was geen foutmarge. Samuel was een echte profeet. En omdat hij een echte profeet was, liet de Heere geen van zijn woorden ter aarde vallen. Al zijn profetische uitspraken kwamen uit.

16

Israël erkent Samuel als betrouwbare profeet

Nu vers 20:

En heel Israël, van Dan tot Berseba toe, erkende dat Samuel aangesteld was tot profeet van de HEERE.

1 SAMUEL 3:20

Die uitdrukking hebben we al eerder gehoord, en we zullen die vaker horen. Dan, het noordelijkste uiteinde. Berseba, het zuidelijkste. Het betekent gewoon het hele land, van Dan tot Berseba.

Dus zelfs als jongere deed hij blijkbaar dingen die niet specifiek zijn opgetekend. Net zoals we over Jezus lezen dat mensen in Jeruzalem in Hem geloofden vanwege de wonderen die ze zagen, maar geen van die wonderen wordt beschreven. Deze mensen hadden de profetieën gehoord die Samuel had uitgesproken. Geen daarvan is voor ons opgetekend. Maar God bevestigde hem door hem profetische woorden te geven, die duidelijk uitkwamen. En omdat ze uitkwamen, wisten de mensen dat er een man was die God kon raadplegen.

En dat is het belangrijke. Israël kon weten: 'Hier is een man: als hij spreekt, komt het van God.' Waarom? Omdat hij altijd gelijk heeft gehad. Als je iemand in je gemeente had die sprak en in vijftig procent van de gevallen de waarheid vertelde, maar het de rest van de tijd mis had, dan zeg je: 'Nou, hij is echt een profeet. Hij is hier nog steeds onze profeet. Hij is op dit moment alleen voor vijftig procent profeet.' Waarom zou je hem dan ergens over raadplegen? Alles wat hij zegt, kan bij die andere vijftig procent horen.

Het doel van een profeet is dat je weet wat God tegen je wil zeggen. Maar als de man die je een profeet noemt het de helft van de tijd mis heeft, dan kun je nooit weten of iets wat hij zegt bij het juiste deel hoort of bij het onjuiste deel. Je kunt nooit met zekerheid iets van God horen. En dat was iets waaraan God Israël niet onderwierp. Hij gaf hun profeten die het altijd bij het rechte eind hadden. Daarom kon iedereen weten: 'Hij is

een profeet van de Heere. Wanneer hij spreekt, moeten we luisteren.' Hoe zou God van iemand kunnen verwachten dat hij luistert naar een man die beweert een profeet te zijn, maar die niet beweert dat hij het bij het rechte eind heeft, die niet beweert altijd de waarheid te spreken? Het is absurd. Maar God onderwierp Israël niet aan dat soort onzin. Hij gaf hun profeten, en Hij gaf die profeten bevestigde woorden die altijd waar waren.

En de HEERE bleef in Silo verschijnen; ja, de HEERE openbaarde Zich aan Samuel in Silo door het woord van de HEERE.

1 SAMUEL 3:21

Wanneer er staat:

Hij verscheen opnieuw in Silo.

[Vertalersnoot: de spreker volgt hier de Engelse Bijbelvertaling, die 'verscheen opnieuw' zegt. De hierboven aangehaalde Nederlandse vertaling heeft 'bleef in Silo verschijnen'.]

zou je zonder die verklarende opmerking erachter kunnen denken dat misschien de heerlijkheid van de Sjechina weer in de tabernakel verscheen, zoals in de dagen van Mozes. Of misschien was er zelfs op de Grote Verzoendag, wanneer de hogepriester het heilige der heiligen binnenging, geen heerlijkheid meer geweest. God was weg geweest, en nu verscheen Hij opnieuw. Maar ik weet niet of dit dat zegt, of dat het tweede deel van het vers uitlegt wat het eerste deel betekent. Op welke manier verscheen de Heere in Silo? In de zin dat Hij door Samuel sprak, dat Hij Zich aan Samuel in Silo openbaarde door het woord van de Heere. Hij verscheen blijkbaar aan Samuel en sprak door hem. Dus de mensen wisten waar ze God konden vinden en een woord van de Heere konden vinden, omdat er nu een betrouwbare woordvoerder was.

17

Samuels rondgang en zijn terugkeer naar Rama

Het woord van Samuel kwam tot heel Israël. En Israël trok ten strijde, de Filistijnen tegemoet. Zij sloegen hun kamp op bij Eben-Haëzer, terwijl de Filistijnen hun kamp opsloegen bij Afek.

1 SAMUEL 4:1

Dan nu hoofdstuk 4:

Toen trok Israël ten strijde tegen de Filistijnen.

Omdat er staat:

Wat Samuel zei, bereikte heel Israël.

denken sommige mensen dat dit de strijd verklaart, dat Samuel profeteerde dat ze tegen de Filistijnen moesten optrekken. Maar zo moet je dit niet opvatten. Ik denk dat de woorden ‘Het woord van Samuel kwam tot heel Israël’ uit hoofdstuk 4, vers 1, een op zichzelf staande afsluiting van hoofdstuk 3 zijn. Of anders gezegd: ‘Wat Samuel zei, bereikte heel Israël.’ Het betekent gewoon dat hij overal in het land profeteerde. We zullen in hoofdstuk 7 zien dat hij een rondgang maakte langs verschillende steden: Bethel, Gilgal, Mizpa en zijn eigen woonplaats Rama.

Het is interessant dat hij zich als volwassene inderdaad in Rama vestigde, niet in Silo. Nadat de Filistijnen Silo hadden verwoest, was Samuel blijkbaar vrij om te gaan wonen en God te dienen waar hij maar wilde. Hij ging terug naar zijn geboorteplaats en heeft daar waarschijnlijk de rest van zijn leven met zijn moeder en zijn vader gewoond. Daar woonden zij. Dus ook al had zijn moeder hem afgestaan, hij bracht in elk geval zijn laatste jaren door in de stad waar zij woonde, als ze toen nog leefde. Ze kon later dus toch een band met hem hebben.

18

Kinderen afstaan voor het zendingswerk

Dat doet me denken aan een waargebeurd verhaal over de zendeling Rees Howells uit de moderne tijd, in het boek Rees Howells, Intercessor. Hij was een evangelist uit Wales en een rondreizende predikant, en hij bracht veel tijd door op het zendingsveld in Afrika. Maar toen hun zoon geboren werd, voelden hij en zijn vrouw zich geleid om zonder hun zoon naar het zendingsveld te gaan en hun zoon bij de broer van Rees Howells achter te laten om hem op te voeden. En eerlijk gezegd heb ik daar altijd moeite mee gehad. Ze voelden zich geleid om naar het zendingsveld te gaan en hadden niet het gevoel dat God hen leidde om hun zoon mee te nemen. Dus moesten ze daadwerkelijk afscheid nemen van hun zoon.

Of dit nu werkelijk van God kwam of niet, dat weet ik niet. Maar de afloop was positief, want toen zijn zoon opgroeide, voegde hij zich bij hem op het zendingsveld.

Uiteindelijk nam hij het werk over nadat zijn vader was gestorven. Dus ze stonden hun zoon af toen hij nog een baby was, maar kregen hem uiteindelijk als volwassene terug als medewerker. En nadat ze hem hadden afgestaan, konden ze toch nog van hem genieten.

Nogmaals, ik heb er wat moeite mee dat ouders het gevoel hebben dat ze geroepen zijn om hun kinderen af te staan voor zendingswerk. Maar wat we daar ook van vinden, uiteindelijk bracht God de zoon bij hen terug. Zo was het ook met Samuel: hij profeteerde in heel Israël, maar zijn thuis was in Rama, zoals we in hoofdstuk 7 zullen zien. Daar woonden zijn moeder en vader. Hoewel ze hem naar Silo hadden weggebracht, kwam hij weer thuis.

19

Israëls ondoordachte oorlog en de ark

De strijd die in hoofdstuk 4 wordt genoemd, is een op zichzelf staand verhaal dat geen verband houdt met het profeteren van Samuel. Samuel had hun niet gezegd dat ze deze strijd moesten aangaan. Het was een rampzalige strijd. Als je zegt dat Samuel

profeteerde dat ze oorlog moesten voeren tegen de Filistijnen, dan zou dit de eerste keer zijn geweest dat zijn woorden ter aarde vielen. Want vierduizend Israëlieten vielen dood ter aarde, en het was een ondoordachte oorlog.

De Filistijnen, die hier voor het eerst in dit boek worden genoemd, waren er al sinds de dagen van Simson en daarvoor. De Filistijnen waren een probleem. Israël was nooit in staat geweest hen te verdrijven, en op verschillende momenten waren ze meer of minder onderdrukkend. In de dagen van Simson onderdrukten de Filistijnen het volk niet zo erg. Zo weinig zelfs, dat de mannen van Juda Simson liever aan hen uitleverden dan moeilijkheden met hen te krijgen. Ze leken er tevreden mee te zijn onder de Filistijnse overheersers te leven. Maar soms voerden de Filistijnen oorlog met Israël. Wat precies de oorzaak van deze oorlog was, wat de aanleiding ertoe was, weten we niet helemaal. Het is gewoon zo dat er meestal geen vreedzame betrekkingen waren tussen de Filistijnen en Israël. Dit was een van de keren dat ze op het slagveld tegenover elkaar stonden.

Het woord van Samuel kwam tot heel Israël. En Israël trok ten strijde, de Filistijnen tegemoet. Zij sloegen hun kamp op bij Eben-Haëzer, terwijl de Filistijnen hun kamp opsloegen bij Afek.

1 SAMUEL 4:1

Misschien kregen de Israëlieten om de een of andere reden het gevoel dat ze heel wat aankonden. Ze hadden al heel lang geen strijd tegen de Filistijnen gevoerd. Zelfs in de tijd van Simson deden ze dat niet. En we weten niet of ze dat vóór dit moment ooit in de tijd van Eli hadden gedaan. Misschien dachten ze nu dat ze tegen de Filistijnen konden optrekken en winnen, terwijl hun dat nog nooit eerder was gelukt.

Dat kan een verkeerde gevolgtrekking zijn geweest uit het feit dat God weer in Silo was verschenen en dat daar nu een profeet was. Ze hadden weer iemand zoals Mozes was geweest, om Israël te onderrichten, of zoals Jozua. Daarom was God nu weer met hen, en konden ze nu de Filistijnen verslaan. We weten niet of ze er zo over dachten. Maar als dat hen bij deze gelegenheid aanmoedigde om eindelijk uit te trekken en de strijd met de Filistijnen aan te gaan, dan maakten ze beslist een verkeerde inschatting.

Dat was niet wat God wilde dat ze deden, want God vond nog steeds dat het volk er heel slecht voor stond. Hij deed een profeet opstaan, maar het volk was nog niet godvruchtig. Het volk bevond zich op een dieptepunt. Daarom moesten ze niet denken dat God, alleen omdat Hij sprak, gunstig zou staan tegenover alles wat ze deden, zonder dat ze zelf als volk godvruchtiger werden.

Dus sloegen ze tegenover elkaar hun kamp op.

Toen het volk in het kamp terug gekomen was, zeiden de oudsten van Israël: Waarom heeft de HEERE ons vandaag vóór de Filistijnen verslagen? Laten wij vanuit Silo de ark van het verbond van de HEERE bij ons nemen, en laat die in ons midden komen, opdat die ons zal verlossen uit de hand van onze vijanden.

1 SAMUEL 4:3

Toen zond het volk boden naar Silo, en men bracht vandaar de verbondsark van de HEERE van de legermachten, Die tussen de cherubs troont; en de twee zonen van Eli, Hofni en Pinehas, waren daar met de ark van het verbond van God.

1 SAMUEL 4:4

Dat wil zeggen, ze zijn enorm bemoedigd. En we zien dat dit de Filistijnen aanvankelijk zelfs angst aanjaagt. Maar wat gebeurt hier? Let op, toen ze op het slagveld werden verslagen, erkenden ze dat God hen daarmee versloeg.

Dat is een goede vraag om te stellen, maar blijkbaar wachtten ze niet op een antwoord. Ze bedachten wat ze konden doen om het op te lossen. 'We halen de ark en nemen die mee. Dat zal ons redden. Die zal ons redden', zeiden ze.

Wat gebeurt daar? God had hen inderdaad blijkbaar door de handen van de Filistijnen verslagen. Als ze het hadden gevraagd en de HEERE op een redelijke manier hadden geraadpleegd, had Hij hun misschien verteld dat Hij niet wilde dat ze deze strijd voerden. Of dat Hij nog niet aan hun kant stond. Ze waren Hem nog niet voldoende

gehoorzaam, of wat dan ook. Dat ze te vroeg ten strijde trokken. Maar ondanks dat erkenden ze Gods hand in hun nederlaag. Ze dachten dat ze Gods voorzienigheid in deze zaak konden overwinnen. ‘We nemen gewoon de ark mee.’

20

Bijgeloof en vertrouwen op heilige voorwerpen

Dit illustreert een denkwijze die onder godsdienstige mensen heel gebruikelijk is. De Joden hadden die. Veel christenen hebben die. Ik weet zeker dat mensen die in elke godsdienst hebben. Namelijk dat je God of de goden met bepaalde middelen kunt manipuleren. Het is niet zo dat je hun moet behagen door de manier waarop je leeft. Als je maar de juiste rituelen kent, als je de juiste voorwerpen hebt, als je de juiste heilige voorwerpen en heilige rituelen hebt, dan zal de kracht met je zijn. Zelfs als God misnoegd over je is, kan Hij niet anders dan je te hulp komen wanneer je de juiste godsdienstige handeling verricht.

Ze stelden hun vertrouwen op een godsdienstig ritueel, of in dit geval op een godsdienstig voorwerp, het meedragen van de ark. Ze stelden hun vertrouwen niet op God. Ze erkenden dat de Heere Degene was Die tegen hen was. Maar ze dachten: ‘We nemen de ark mee, en die zal ons redden.’ Niet God, maar dat voorwerp. Ze waren bijgelovig.

Het lijkt een beetje op mensen die hetzelfde soort dingen doen met crucifixen of andere voorwerpen die ze als heilig beschouwen. Ze denken dat dat hen zal redden. Ze denken dat voorwerpen hen zullen redden: relikwieën van de heiligen, beenderen van de heilige Petrus, splinters van het kruis, of dat soort dingen. Op de een of andere manier zal dit de vampiers afweren. Dit zal de demonen afweren. Het wijwater zal ervoor zorgen dat de demonen uit een mens komen.

Het komt allemaal op hetzelfde neer. Het is hetzelfde bijgeloof. Het gaat eigenlijk helemaal voorbij aan een relatie met God, waarin van je wordt verwacht dat je in de gaten houdt hoe Hij over je denkt en je gedrag aanpast. In plaats daarvan zegt het: ‘Nou, dat is te moeilijk, te ingewikkeld. We halen gewoon dit heilige voorwerp, en dat regelt alles voor ons.’ Zet een plastic Jezus op het dashboard, en het maakt niet uit wat

we met ons leven doen, want we hebben die plastic Jezus daar staan. En zo hadden deze mensen hun plastic Jezus in de vorm van de ark. Ze dachten gewoon: ‘Nou, God staat niet aan onze kant, maar wij staan wel aan onze eigen kant, en we gaan de bovennatuurlijke kracht van dit voorwerp, de ark, benutten.’

Trouwens, de ark was sinds de dagen van Jozua niet meer meegenomen in de strijd. Hij had misschien zo'n 350 jaar in de tabernakel gestaan, welke tabernakel er ook maar was, zonder er ooit uit te worden gehaald. Dus dit was een behoorlijk brutaal en vreemd voorstel. ‘Laten we de ark uit Silo halen. Die zal ons redden.’ Wat denken ze wel? Dit is niet de normale gang van zaken. En het was duidelijk geen goed idee, want uiteindelijk verloren ze opnieuw. Deze keer verloren ze 30.000 man, geen 4.000. Ze verloren zelfs de ark, en ze verloren hun priesters. Dit was een ramp. Ze dachten dat de ark hen zou redden, en dat deed hij niet.

21

Mythen over de kracht van de ark

Er bestaan heel wat mythen over de ark, en het is allemaal hocus pocus. Misschien herinner je je die scène uit *Indiana Jones and the Search for the Lost Ark*. Voordat hij op zoek ging, kwamen overheidsfunctionarissen bij hem informeren naar de ark. Hij was de deskundige en sloeg een grote geïllustreerde Bijbel open die hij op de universiteit had. Herinner je je die scène? Er stond een afbeelding in van de Israëlieten die de ark droegen, terwijl er bliksemschichten uit de ark kwamen die overal om hen heen hun vijanden neersloegen. En hij zei: ‘In Bijbelse tijden was iedereen die de ark had onoverwinnelijk.’

Ik dacht: ‘Ik vraag me af aan welke Bijbelse tijden ze denken.’ Er is beslist nergens opgetekend dat iemand onoverwinnelijk werd doordat hij de ark had. Dit verhaal is het enige geval dat we kennen waarin ze erop vertrouwden dat dit zo was, en hier was het beslist niet waar. Het hele idee achter die film was dat de ark een soort occulte kracht had. Hitler wilde hem zelfs in handen krijgen omdat hij gefascineerd was door occulte voorwerpen. Hitler was gefascineerd door het occulte. Ik weet niet of hij ooit naar de ark heeft gezocht. Dat zou best kunnen. Maar hij kreeg de speer in handen die

Jezus zou hebben doorboord, zoals de Rooms-Katholieke Kerk had beweerd. Hij had die in een museum gezien en stal hem. Relikwieën waren belangrijk voor Hitler. Hij dacht dat er veel kracht in zat. Maar hij was een man die door een demon bezeten was.

Je vertrouwen stellen op voorwerpen past meer bij magie en demonisme. Zelfs kinderen kunnen zo met hun Bijbel omgaan. Ze slapen met hun Bijbel onder hun kussen omdat ze het gevoel hebben dat die een geluksbrenger is of de nare dromen zal weghouden. Eerlijk gezegd denk ik dat God dat kinderlijke geloof soms beloont, maar het blijft kinderachtig. Het is niet werkelijk geestelijk. En de Israëlieten waren niet geestelijk. Ze hadden niet de relatie met God die ze zouden moeten hebben. In plaats daarvan besloten ze op dit voorwerp te vertrouwen om hen te redden, en dat zou niet werken.

22

De Filistijnen vrezen de ark en verslaan Israël

Er staat dat het volk juichte omdat ze zo opgewonden waren dat de ark in het kamp was. Sinds de dagen van Jozua hadden ze de ark nooit meer bij het leger gehad. En nu zouden ze de Filistijnen zien vluchten. Waarom ze dat dachten, weten we niet.

En het gebeurde, toen de ark van het verbond van de HEERE in het kamp kwam, dat heel Israël zo'n uitbundig gejuich aanhief dat de aarde dreunde. Toen de Filistijnen het geluid van het gejuich hoorden, zeiden zij: Wat betekent het geluid van dit uitbundige gejuich in het kamp van de Hebreëen? Toen zij vernamen dat de ark van de HEERE in het kamp gekomen was, werden de Filistijnen bevreesd, want zij zeiden: God is in het leger gekomen. En zij zeiden: Wee ons, want iets dergelijks is er sinds jaar en dag niet gebeurd.

1 SAMUEL 4:5-7

Eigenlijk staat er Elohim. Waarschijnlijk zeiden ze ‘de goden’. Elohim kan worden vertaald met ‘God’ of ‘goden’; het is meervoud. Waarschijnlijk zeiden de Filistijnen:

De goden zijn het kamp binnengekomen.

Wee ons, wie zal ons redden uit de hand van deze machtige goden? Dit zijn dezelfde goden die de Egyptenaren met alle plagen getroffen hebben, bij de woestijn. Filistijnen, vat moed en wees mannen, anders zult u de Hebreëen moeten dienen zoals zij u gediend hebben. Wees mannen, en strijd! Toen streden de Filistijnen, en Israël werd verslagen, en zij vluchtten, ieder naar zijn tent. De nederlaag was zeer groot, er viel van Israël dertigduizend man voetvolk. En de ark van God werd meegenomen, en de twee zonen van Eli, Hofni en Pinehas, stierven. Toen snelde er een Benjaminit uit de gevechtlinie, en deze kwam diezelfde dag nog in Silo; en zijn kleren waren gescheurd en er was aarde op zijn hoofd.

1 SAMUEL 4:8-12

De boodschapper die van het slagveld terugkwam naar de priester.

23

Het rampbericht en de dood van Eli

Toen hij aankwam, zie, Eli zat op de stoel aan de kant van de weg op de uitkijk, want zijn hart sidderde vanwege de ark van God. Toen die man kwam om het in de stad te vertellen, schreeuwde heel de stad het uit.

1 SAMUEL 4:13

Hij had er geen vertrouwen in dat de ark naar het slagveld meegenomen moest worden. Het was niet zijn idee. Blijkbaar had hij er geen toestemming voor gegeven. Het was blijkbaar tegen zijn protesten in gebeurd. Hij had gewoon het gevoel dat er iets ergs zou gebeuren, en hij beefde van angst dat de ark van God iets zou overkomen. Hij was niet bang om zijn zonen, maar om de ark.

Eli hoorde het geluid van het schreeuwen, en hij zei: Wat betekent het geluid van dit rumoer? Daarop haastte de man zich en kwam het Eli vertellen. Eli nu was een man van achtennegentig jaar, en zijn ogen waren star geworden, zodat hij niet meer zien kon. En die man zei tegen Eli: Ik kom uit de gevechtsslinie; vandaag nog ben ik uit de gevechtsslinie gevlucht. Hij zei: Wat is er gebeurd, mijn zoon? Toen antwoordde de boodschapper en zei: Israël is voor de Filistijnen uit gevlucht, en ook is er een grote slachting onder het volk geweest. Bovendien zijn uw twee zonen, Hofni en Pinehas, gestorven en is de ark van God meegenomen.

1 SAMUEL 4:14-17

Vier berichten, het ene nog erger dan het vorige. Het eerste bericht: 'Israël is voor de Filistijnen uit gevlucht.'

Dat is vernederend, maar het is niet zo erg als de rest van het nieuws.

Het tweede bericht: ‘En ook is er een grote slachting onder het volk geweest.’ Dat is erger. Voor Eli was het nog erger dat zijn twee zonen waren gedood. Maar het allerergste was dat de ark was buitgemaakt. En dat was waar Eli voor had gebeefd en waarover hij zich zorgen had gemaakt.

En het gebeurde, toen hij van de ark van God melding maakte, dat Eli achterover van de stoel viel, aan de kant van de poort, zijn nek brak en stierf; want de man was oud en zwaar. En hij had veertig jaar leiding gegeven aan Israël.

1 SAMUEL 4:18

Dus hij verloor zijn evenwicht, viel naar alle waarschijnlijkheid flauw en brak zijn nek toen hij achterover viel. Hij beefde al, hij was bang, en hij viel flauw toen hij hoorde dat de ark was meegenomen.

24

Ikabod en Gods blijvende aanwezigheid

En zijn schoondochter, de vrouw van Pinehas, was zwanger en zou baren. Toen zij het bericht hoorde dat de ark van God meegenomen was en dat haar schoonvader en haar man gestorven waren, kromde zij zich en baarde, want haar weeën overvielen haar.

1 SAMUEL 4:19

want ze stierf tijdens de bevalling,

En omstreeks de tijd van haar sterven spraken de vrouwen die bij haar stonden: Wees niet bevreesd, want u hebt een zoon gebaard. Maar zij antwoordde niet en nam het niet ter harte.

1 SAMUEL 4:20

De vroedvrouwen vertelden het haar,

En zij noemde het jongetje Ikabod, en zei: De eer is weggevoerd uit Israël. Dit zei ze, omdat de ark van God meegenomen was, en vanwege haar schoonvader en haar man.

1 SAMUEL 4:21

Er staat dat ze er geen acht op sloeg en niet antwoordde. Vervolgens staat er dat ze het kind Ikabod noemde. Misschien gaf ze geen ander antwoord dan dit. Ikabod betekent geen heerlijkheid. Ikabod, geen heerlijkheid betekent het. Ze zegt:

De glorie is uit Israël verdwenen, omdat de ark van God was buitgemaakt en vanwege haar schoonvader en haar man. En ze zei:

De glorie is uit Israël verdwenen, want de ark van God is buitgemaakt.

Ze zagen de ark van God heel sterk als God Zelf. Maar de ark van God was niet de heerlijkheid van Israël. God was de heerlijkheid van Israël. En God openbaarde Zich in Silo, geheel los van de ark. Zijn Heilige Geest sprak daar door een profeet. In die zin was de heerlijkheid niet verdwenen. God was niet uit Israël vertrokken. Maar blijkbaar had Israël zich zo ver van God verwijderd dat ze zich opnieuw aan Hem moesten wijden.

Ze waren de ark gaan beschouwen als hetzelfde als God. Het zou de ark zijn die hen zou redden. Zelfs de Filistijnen dachten dat. De goden van de Hebreëen zijn in het kamp, in de ark. Dus dacht de vrouw, die op dezelfde manier dacht:

De glorie is verdwenen.

Misschien dacht ze dat zo'n ramp die Israël trof, een teken was dat de heerlijkheid was verdwenen, dat God uit Israël was vertrokken. Maar dat is niet helemaal duidelijk. Het is mij niet duidelijk of ze dat bedoelde. Ik denk dat ze bedoelde dat de ark de heerlijkheid van God was en dat die was buitgemaakt, en dat Israël daarom geen heerlijkheid meer had. Maar dat was een verkeerde inschatting, want God was er nog steeds en God sprak nog steeds door Samuel.

We zullen zien dat de ark, hoewel die de Israëlieten niet tegen de Filistijnen verdedigde, heel goed in staat was zichzelf in het land van de Filistijnen te verdedigen. Daar komen we op terug.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 1 Samuel 3:1
- 1 Samuel 3:2-5
- 1 Samuel 3:7
- 1 Samuel 2:12
- 1 Samuel 3:8
- 1 Samuel 3:10
- 1 Samuel 3:11
- 1 Samuel 3:12-14
- 1 Samuel 2:35
- 1 Samuel 3:15
- 1 Samuel 3:17
- 1 Samuel 3:18
- Lukas 1:38
- 1 Samuel 3:19
- Efeze 4:11
- 1 Samuel 3:20
- 1 Samuel 3:21
- 1 Samuel 4:1
- 1 Samuel 4:3
- 1 Samuel 4:4
- 1 Samuel 4:5-7
- 1 Samuel 4:8-12
- 1 Samuel 4:13
- 1 Samuel 4:14-17
- 1 Samuel 4:18
- 1 Samuel 4:19

- 1 Samuel 4:20
- 1 Samuel 4:21

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.